

Sygn. akt I ACz 1018/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Wołczańska

Sędziowie: SA Elżbieta Karpeta (spr)

SA Joanna Kurpierz

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2016r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko S. H. i J. H.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Bielsku - Białej

z dnia 21 maja 2016r. sygn. akt I Nc 139/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Joanna Kurpierz SSA Małgorzata Wołczańska SSA Elżbieta Karpeta

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem zwrócono powodowi na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. pozew powołując się na brak wniesienia opłaty od pozwu we właściwej wysokości.

W zażaleniu powód domagał się uchylecia tego zarządzenia i nadania sprawie biegu przedstawiając argumenty przemawiające za uznaniem, że właściwą, uiszczoną przez niego opłatą jest kwota 1000 zł. obliczona na podstawie art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W myśl powołanego w zaskarżonym zarządzeniu i odmiennie wykładanego w zażaleniu przepisu art. 13 ust 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, dalej: uks) w sprawach o ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z rozszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 22015 r., poz. 128, dalej: prawo bankowe), opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1 000 zł. Przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854) i obowiązywał w tym brzmieniu do 14 kwietnia 2016r. (pозew w niniejszej sprawie wniesiony został 5 kwietnia 2016r.,

czyli w dacie obowiązywania cytowanego brzmienia przepisu art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie natomiast z art. 5 ust 1 i 2 prawa bankowego czynnościami bankowymi m. in. jest nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych - o ile są one wykonywane przez banki.

Wprawdzie źródłem roszczenia powoda była czynność bankowa, dokonana przez pozwaną z (...) Bankiem (...) SA, jednakże już roszczenie powoda nie wywodzi się z czynności bankowej, tylko z umowy sprzedaży wierzytelności. Umowa cesji wierzytelności ze strony funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi czynności bankowej w rozumieniu cyt. art. 5 ust 2 pkt. 5 prawa bankowego, bowiem nie jest dokonywana przez bank, tylko podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych dlatego nie ma zastosowania wobec takiego podmiotu regulacja wprowadzona art. 13 ust 1a uks. Treść art. 5 ust 2 stanowi wyraźnie o czynnościach „o ile są one wykonywane przez banki”. Czynność cesji zatem dla banku stanowi czynność bankową, a dla innego podmiotu - nie.

Za powyższą interpretacją znowelizowanego przepisu art. 13 ust 1a uks przemawia i ratio legis wprowadzonej normy. Wprowadzona ona bowiem została nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw. Nowelizacja w głównej mierze na celu miała uchylene przepisów art. 96 - 98 prawa bankowego, dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Do tej pory zatem banki, poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, miały dogodniejszą możliwość dochodzenia swych roszczeń. Nowelizacja prawa bankowego odsyła już banki na drogę sądową. Powiązanie nowelizacji tych dwóch ustaw prowadzi do wniosku, iż intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust 1a uks, było złagodzenie ciężaru fiskalnego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były uprzywilejowane w ich egzekucji.

Powyższe wywody prowadzą do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie wynosić winna 5% wartości przedmiotu sporu, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji. Wskazać jedynie należy, że nieprawidłowo jako podstawa wydanego zarządzenia powołany został przepis art. 130 § 2 k.p.c., ponieważ zarządzenie o zwrocie pozwu powinno nastąpić bez wzywania profesjonalnego pełnomocnika o uzupełnienie opłaty i na podstawie art. 130²§1 k.p.c.

Z przedstawionych względów na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397§2 i art. 398 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSA Joanna Kurpierz SSA Małgorzata Wołczańska SSA Elżbieta Karpeta